

Іван Семенович Нечуй-Левицький

(1838-1918)

Біографія

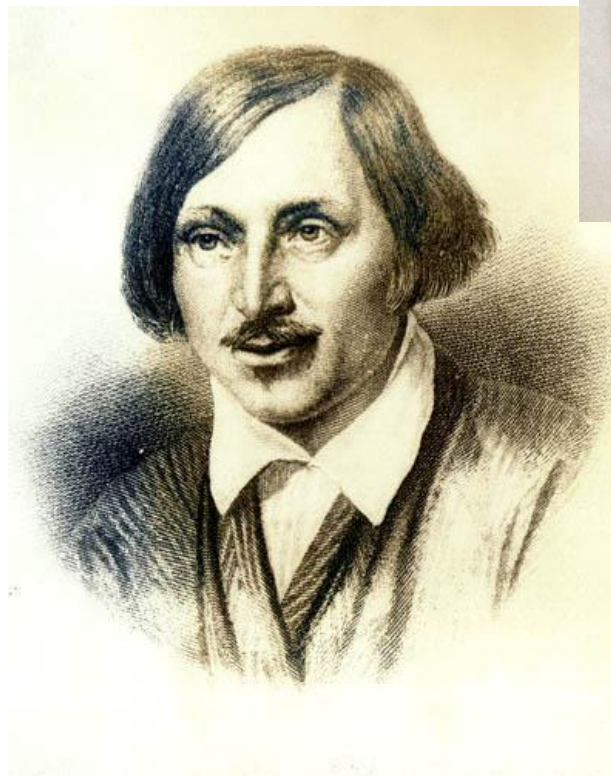
Творчість

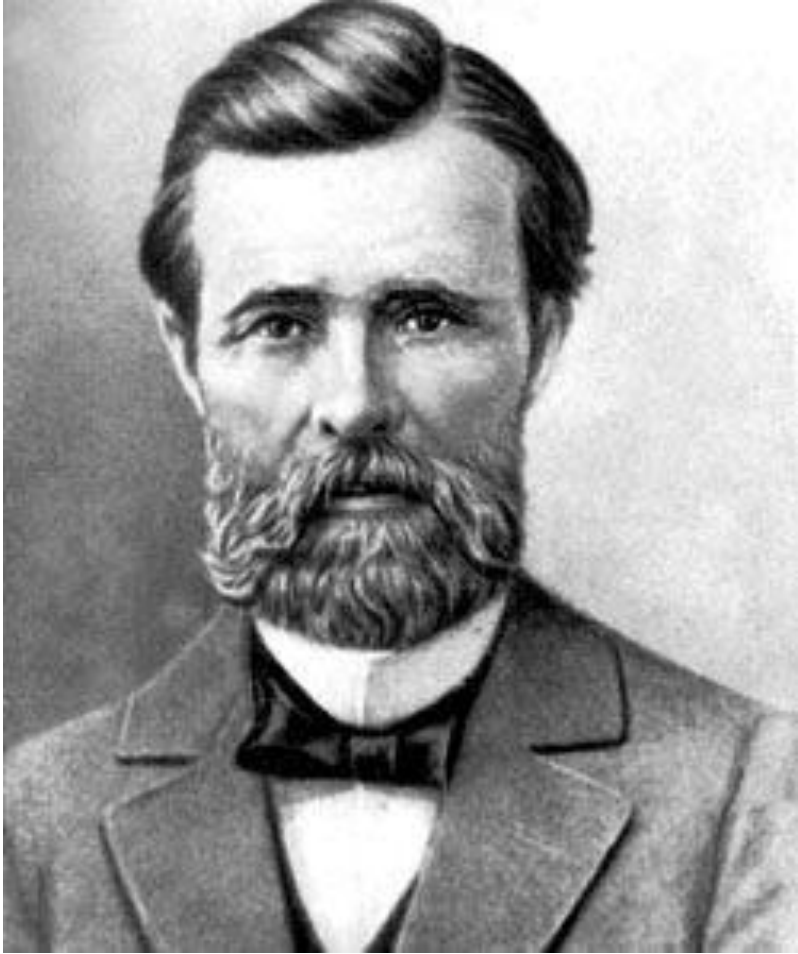
- Іван Семенович Левицький (літературний псевдонім — Нечуй) народився 25 листопада 1838 року в Стеблеві, в сім'ї сільського священика. Батько його був освіченою людиною прогресивних поглядів, мав велику домашню книгозбірню і на власні кошти влаштував школу для селян, в якій його син і навчився читати й писати. На сьомому році життя хлопця віддали в науку до дядька, який вчителював у духовному училищі при Богуславському монастирі. Там опанував латинську, грецьку та церковнослов'янську мови. Левицький навчався успішно й після училища в чотирнадцятилітньому віці вступив до Київської духовної семінарії, де навчався з 1853 по 1859 рік.

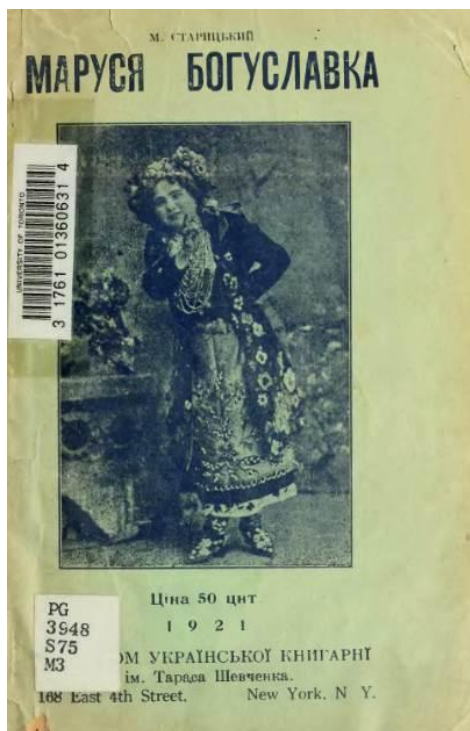

- У семінарії захоплювався творами Т. Шевченка, О. Пушкіна та М. Гоголя.

- 1861 року Левицький вступає до Київської духовної академії. Не задовольняючись рівнем освіти в академії, вдосконалює свої знання самотужки: вивчає французьку й німецьку мови, читає твори української та російської класики, європейських письменників Данте, Сервантеса, Лесажа та ін., цікавиться творами прогресивних філософів того часу.
- 1865 року І.Левицький закінчує академію із званням магістра, але відмовляється від духовної кар'єри й викладає російську мову, літературу, історію та географію в Полтавській духовній семінарії (1865—1866), в гімназіях Каліша (1866—1867) та Седлеця (1867—1872). Одночасно з педагогічною діяльністю І.Левицький починає писати.

- 1874 року вийшов у світ роман «Хмари», а наступного року — драматичні твори «Маруся Богуславка», «На Кожум'яках» та оповідання «Благословіть бабі Палажці скоропостижно вмерти».

- Невдовзі письменник переїхав до Києва. Тривалий час він жив, отримуючи невелику пенсію, якої ледве вистачало на харчі та плату за квартиру. До того ж ще й хвороба часто приковувала самотню людину до ліжка. Незважаючи на несприятливі умови для літературної праці, Іван Семенович за два роки написав нарис “В Карпатах”, оповідання “Невинна”, “Два приятелі” та інші твори.

На карті

- До кінця життя І.Левицький жив майже у злиднях, у маленькій квартирі лише влітку виїздив до родичів у село або в Білу Церкву. До останніх сил працював, щоб завершити літературні праці. Останні дні провів в шпиталі для одиноких людей, де й помер без догляду 1918 року. Поховано його на Байковому кладовищі.